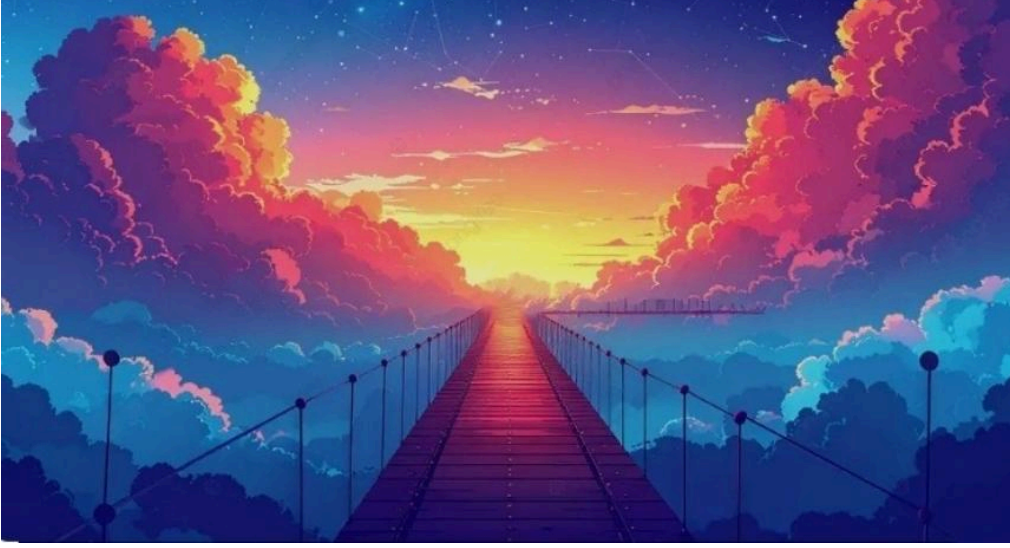

Beğenilerin Ötesinde

– Beyza Kardanadam · 07 Nisan 2026

'Bir fenomen haberi sonrası yazdığım hikaye'

Ebru, sabah uyandığında panjuru açmak yerine ilk iş olarak telefonunun ekranını açtı. Ekranı kaydırды, kaydırды ve Algoritma bugün beni seçmedi dedi. Ardından, daha iyisini yapabilirim, bugün başka bir gün diye kendi kendine telkin etti. Yeni çıkan trend pop parçaları eşliğinde dans ediyor Tik Tokta kendi gibi düşünen kitlenin ilgisini çekmeye çalışıyordu. Kamera karşısında hareketleri net, yüzü canlıydı ama kayıt durduğunda o canlılık bir anda sönüyordu. O anlarda, odanın sessizliği ona kendini fazlasıyla hatırlatıyordu.

On sekiz yaşında olan Ebru, ortaokuldan sonra eğitimine devam etmemiş ve yarı zamanlı olarak bir süpermarkette çalışıyordu. Annesini küçük yaşta kaybetmesi, eve gelen üvey anne ile sorunlar yüzünden evden ayrılmış küçük bir dairede tek başına yaşıyordu. Yaşadığı ortamdaki kurtulmayı, kendisini anlayacak yeni insanlarla tanışmayı, sevgi dolu, refah içinde bir gelecek kurmayı hayal ediyordu. Ama bazen o hayaller bile ona ait değilmiş gibi geliyordu.

Kendi formatında diğer fenomenlerin sayfalarını incelediğinde, hepsinin ortak bir özelliği olduğunu fark etti. Önce fenomenler kendi bedenlerini öne çıkarıyor ardından takipçilerini o dünyaya çekiyorlardı.

Yayınladığı videolar planladığı hızda beğeni ve takipçi toplamasına da zamanla hatırı sayılır bir kitleye yaklaşıyordu. Güzelliği ve fiziğinin düzgünlüğü izlenebilir olmasının önünü açıyordu. Takipçileri daha çok yorumlarla onunla konuşmaya çalışan kendi yaş grubundaki gençlerden oluşuyordu. Her yorum, içindeki boşluğa atılan küçük bir taş gibiydi, anlık bir doluluk hissi yaşıyor ama kısa süre sonra yine aynı boşluk geri geliyordu.

Ekranı kapatıp takipçiler dağıldığında, onun yalnızlığını paylaşan olmuyordu. Bir süre sonra bazı ikinci sınıf gece kulüplerinden onu sahnede performans sergilemeye davet edenler olmuştu. Ebru, gelen bu teklifleri değerlendirdi ama sahnede dans etmek yerine kanalında mekanları tanıtmak üzere anlaşmayı tercih etti. Başlarda eğlence mekanlarının tanıtımını yaparken gençliğin verdiği heyecanla kısa süre

içinde bu mekanların enerjisine kendisini kaptırdı.

Işıkların, müziğin ve kalabalığın büyüü yetmezmiş gibi, bu mekanlardan birinde tanıştığı Bora ile arkadaşlığı ilerledi. Bora'nın lüks aracı ve bol para harcaması ona gösterdiği ilgi başını döndürmüştü. Ne dese kayıtsız şartsız yapmaya başlamıştı. İçindeki sorgulayan ses zamanla kısılmaya başladı. Çünkü sorgulamak, tekrar yalnız kalma ihtimalini hatırlatıyordu. Bora'nın yanında kendini ilk kez eksiksiz gibi hissediyordu. Sanki biri onu seçmiş, gerçekten fark etmişti. Bora aracılığıyla madde kullanımıyla da tanıştı. İlk başta bunun sadece bir deneyim olduğunu, istediği zaman bırakacağını düşündü. Aslında hissetmek istemediği her şeyi susturmanın bir yolu gibi gelmişti. Belki de ilk kez, hiçbir şey düşünmeden var olabildiğini hissetti.

Maddeyi damardan kullanmaya başladığında, bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu.

İlk günlerde kolunda sadece küçük morluklar ve önemsenmeyecek hafif ağrılar vardı. Zaman ilerledikçe doz arttı, damar bulmak zorlaştı. Aynı yere defalarca iğne yapmaya başladı. Kolu artık sadece bir uzuv değil, bağımlılığının bir parçası, bir aracı haline gelmişti. Bir sabah, kolundaki dayanılmaz bir ağrıya uyandı. Bu kez görmezden gelemedi. Panikle hastaneye gitti.

Hastanede gerçek ortaya çıktı. Kolundaki enfeksiyon çok ilerlemişti ve doktorlar, dokunun artık yaşamadığını söylediler. Bunun adı kangrendi. Ebru için en ağır an doktorun kolunu kurtaramıyoruz cümlesi oldu. O an içinde her şey çöktü. Geçmiş, yaptığı hatalar, kendine verdiği sözler bir bir gözünün önünden geçti. Hayatını nasıl bu noktaya getirdiğini düşündü. İçinden sessizce yok olmayı diledi. Bora'yı aradı. Ağlayarak durumunu anlattı. Sesinin titremesi, kelimelerinin yarım kalması bile yaşadığı yıkımı anlatmaya yetiyordu. Ama Bora gelmedi.

Ne ameliyattan önce...Ne de ameliyattan sonra

Bir ay zorlu hastane günleri sonrası taburcu oldu. Kendisini çoktan unutmuş babasını bu süre zarfında hiç aramamıştı. Artık kimseyi aramayı düşünmüyordu. Onu kimse böyle görmemeliydi.

Ebru, bağımlılık ve hayallerin yıkımını iliklerine kadar hissederek yaşıyordu. Hayallerinin gerçekleşmeden önce kendisini yok ettiğini, tek kolla ilk işi kasiyerliğe bile dönüşünün zor olacağını biliyordu. Aylardan Kasımdı. Üzerinde diğer kolunun görünmediği lacivert renginde panço giymişti. Akşamın karanlığına kadar rüzgarlı sokaklarda dolaştı ve Haliç köprüsüne geldi. Aslında geçmişteki Ebru o ameliyat masasından hiç kalkmamalıydı dedi ve kendini Marmara denizinin koyu, derin ıssız sularına bıraktı.

Hikayeme değer veren Edebiyat Evine teşekkürlerimi sunarım.